

ВЛАДИМИР КЕЦМАНОВИЋ

ИЗБОРНА ПРАНГИЈА И ИНТЕРНЕТ

И такот, сам који дан касније, дођоше и ти избори.
На којим је, у нашој касаби, безбел, побједла балијска странка.
За коју сам, безбел, и ја гласо.
Кад прогласише побједу, окупи се народ на сред ћаршије, па
поће теферић.
А Мурат казо:
Паз да неб с фукаром рево. Одо ја кући на миру цугат, а ти
како ош.
И ја – ша ћу – нећ га пустит да пије сам док сви други заједно
славе – одем са њим.
Па сједимо горе, крај пенђера, и слушамо как трешти музка,
доле, пред општином.
А он подјебаје:
Штета шо нис доле, сад, кад твоји побједше.
Добро је, ба, Мурате, не зајебај, каем му. Нег, ајд ти мен нешо
поштено признај.
Ко осмјехну се кад ме погледа – видим да зна ша га хоћу питат.
Па кае:
Ај, рец.
Оно данас кад смо ишли гласат, каем – а отшли у мјесну за-
једницу заједно – јесил, факат, есдеес заокружијо?
Кад ош поштено, кае – нисам.
Тако сам и ја конто, каем му. Ал немог никако сконтат ког за-
окружијо јеси.
Сјећаш се кад смо но, ко балавци, по оњеим зградама шо их
је Хасан градијо, кредама цртали курце, упитат он.
Сјећам се сад, кад си споменуо, каем. Ђес тога сјети?

Е такав сам ти један курац, кае, и то поголем, на оном гласаћком листићу оном њиовом хемијском нацрто.

Прво сам, кае, мислијо да там и не идем. Ал ми било вокри да сконтају как нисам гласо за влахе, ко шо сам им најавијо.

Па кад там сједо у ону столцу и погледах у онај папир, контам – а шаш сад.

И онда се сјетих да им нацртам ту прангију, матер им глупу јебем.

И кад се тог сјетих – нико сретнији од мене.

Ћини ми се, сам шо то реће и сам шо се поћесмо смијат – етог га Бајо.

Стиго из ћаршије, сав црвен.

Кае:

Сад се на бину попео Мунир и казо:

Хвала Аллаху и предсједнику Алији – конаћно смо своји на свом. Нећ више комунсти и влашки зетови овда ћетнићке приће протурат!

Погледам у Мурата – на фаци му и даље кез. Ал му у оћма сјева.

Па, небил га мало умирјо, поћнем се назор смијат.

Зар не би оно, каем, да је, по истом том Муниру, који до јуће би највећи комунста, исти тај влашки зет с истим тим Алијом бијо у талу? Па га је, по истом том Муниру, ваљало с Алијом и узаптит.

Ма јок, кае Мурат, не сјећаш се ти добро. Нег – сједите вас двојица, брзо ћу се ја вратит.

Па устаде и крену прем спаваћој соби.

Видим – биће белаја.

А видим – и Баји се оно руменло повукло с лица.

Ублиједијо, конта и он да ће му бабо срање направит.

Пат га загрлим, а све крајем ока гледам каће се Мурат појавит.

Кад се, там из собе, заћу Милцин глас:

Стани Мурате, ће ћеш са тим пиштољем!?

Појавит се Мурат, обућен за излазак, а за њим Милца, у спаваћи.

Па ћет Милца мени:

Зауостав га, ако бога знаш. Понијо бабин пиштољ, не знам ће га се сјети! Нисам га видла од кад се Бајо родијо.

А Мурат ћет:

Враћам се ћим се Муниру извинем шо сам га у комунизму угрожаво. И немој да је слућајно ко за мном пошо.

У то се појави и Халда ханума, у кућној хаљни – мислим дај то бијо први пут за шеснест година да је на Милцин спрат сишла.

Стаде пред врата даг заустави.

А он се окрете, па стрћа низ унутрашње степенце, преко којих је, исто, могло из куће изаћ.

Гледамо кроз пенђер – ено га напољу, према ћаршији крено. Саћекасмо да замакне – па за њим.

Ја заустављах Милцу.

Каем јој:

Пусти да идем сам.

Ал не вриједи.

Милца заустављала Бају – ни од тог не би ништа.

Сад ме убиј ак се сјећам јел и Халда за нама до ћаршије стигла ил нас није имала снаге сво вријеме пратит – углавном – кад смо стигли, срање већ поћело.

Још прије нег шо доћосмо – заћусмо пуцањ.

И посље тог пуцња – све утихну.

А мен срце саће у пете.

Не ћује се ни граја ни музка.

Доћосмо – она бина шо су је поставли за славље – празна.

Око бине – маса раје, а мук ко да никог неја.

Поред бине оно велко дрво, а поред дрвета Мурат и Мунир.

А Мунир у цивилу – натуко нако одјело. Ко бива – свећано.

Мурат у њег уперијо онај пиштољ и казива:

Пењ се!

А Мунир полако прилази дрвету, све ходајућ уназад.

Кад сам им близу пришо, видим – блијед Мунир, ко папир.

А Мурат ћет јопе:

Пењ се на ту тополу, пићко влашка и комунистћка!

И ша ће Мунир – стаде се уз дрво пет.

Ал само шо је крено, Мурат ћет:

Стан!

Стаде.

Мали, донес тај микрофон, кает Мурат једном малом Сеји, шос у лектрику разумијо и шо је, гарант, и то веће постављо озвучење.

Скоћи Сејо, па донесе микрофон, ко по наређењу.

Дај га оној Ћити, нареди Мурат.

Пружи га Сејо Муниру, а овај се, пошо не море дохватит, стаде сагињат.

Пропе се Сејо на прсте, некако му га дотури.

А Мурат ћет:

Пењ се даље!

Узвера се Мунир још који метар, па стаде.

А Мурат подиже онај пиштољ, па опали у небо.

Одјекну пуцањ, у ушма ми засвира.

Раја се сам мало ускомеша, ал нит ко ша реће, нит се ко ус-
противи.

А Мунир се горе трже и јекну, ко да га је погодно.

Па закука:

Не мог даље, кратак гајтан!

Поћела се раја смијат.

Мали, кае Мунир, продуж му гајтан, удавијо се са њим да-
богда.

Не мог, ћика Мурате, матерем, кае Сејо. То је најдужи кабал
који имам.

Е јебем и тебе и твоју технику, кае Мурат. Какав ти теферић,
такат и органзацја. А тешко даб се вако килав мајмун и с дужим
гајтаном мого више попет.

Па онда:

Хајмо, Ћита, пјевај!

Шути Мунир, рего, на дрвету, а Мурат јопе звекну из пиштоља.

Ша да пјевам, закука онај озгор.

Ћуј шаб мого пјеват ћетник, па још на тополи, поће се смијат
Мурат. Од Тополе, од Тополе, безбел. Хајмо!

Не знам, виће Мунир.

А Мурат:

Сљедећи пут нећ у небо пуцат.

И поче Мунир, а глас му дрхти, ко да плаће:

Од Тополе, од Тополе, па до Равне горе, од Тополе, од Тополе,
па до Равне горе...

Виш како зна ћетник, виће Мунир оздол. Ал не држиш фино
микрофон! Одмакни га мал од уста, па јопе!

И одмаће га Мунир, па понови.

А и глас му мало сигурнији.

Па кад јопе двапут отпјева то – Од Тополе, од Тополе, па до
Равне Горе – јопе стаде.

А Мунир ћет:

Даље!

Не знам даље, матерем, цвили Мунир у онај микрофон.

Мурат ниша не реће.

Сам репетира пиштољ.

А Мунир:

Све су страже, све су страже генерала Драже, све су страже,
све су страже генерала Драже...

Није генерал, нег ђенерал, јебем те неписмена, виће Мурат.
Ал, добро, хај даље!

Мунир мало шути, а Мурат онај репетиран пиштољ уperi
у њег.

А Мунир:
И патроле, и патроле Калабић Николе, и патроле и патроле
Калабић Николе!
Дообар, виће Мурат. Даље!
А Мунир, јопе:
И патроле и патроле Калабић Николе...
Вид ћетника поћетника, виће Мурат. Ниће Ђуршића, ниће
Ђујића, слаб је то! Ал ајд, кад не знаш даље, јопе из поћетка!
И такот је, бар пола сата, ак није и ћитав сат, махалом одје-
кивла та, једна те иста пјесма.
Неки шо су се бојал Мурата, неки шо су гас волли, а већина,
биће, шос Мунира мрзили никот, углавном, сво то вријеме, ни ријећ
реко није.
Оно важнијих људи шо се ту затекло кад је Мурат поћо пра-
вит срање – брзо се разошло кућама.
Ко бива – ниша ћули, ниша видли.
Мунирови дротови стајали и гледали ко телад.
Послије се, прићало се, кад им је Мунир јебо и оца и матер
шо га нису бранли – правдали как нису смјели ниша направит јер
сус бојали да ће се Мунир изнервират па им убит шефа.
Ко шо се, највјерватније, и јесу бојали – ал више за своју гузцу
нег за шефову.
Бајо стијо притрћат и Мурата смириват, ал га Милца и ја за-
државали – даг не изнервира, па да, факат, ону погану пићку на
дрвету на души не понесе.
А остала раја – углавном младос – баш се фино забавла.
Па сус тако, осим Мунира, највише испрепадали они старији
инсани, шо су прије но шо је Мурат поћо дивљат, кућ отшли.
И кад су ћули ша се пјева с разгласа – сконтал дас ћетници
освојли касабу.
Неки се, прићалос – нако, у мраку, из кућа извукли и стали
бјежат у брда око ћаршије.
Па им се дјеца, кад сус вратли кућама и нису их там затекли,
морала до јутра јебават и по шумама хин тражит.
Вако, кад ти прићам, тиб гарант реко: лијепо овом у Амерки.
Поваздан се с неким зајебаје.
Курац.
Такот то изгледа само у прићи.
И са својијем се, а поготов с твојим, вићам кад налети.
Ко у оном вицу са сексом.
Кад пита:
А налети ли?
Углавном – не налети.

Добро, код оног Мустафе, факат, могу сврнут кад хоћу.
Ал мислиш ти да је код Мустафе вазда ко но неки дан, кад
налетисмо један на другог.

Јопе: рацку.

Зна ти проћ дан а да тамо скор нико не сврати.

Амерка је ово – нејмају људи времена.

Кажу да је у Канади боље, има социјале и букадар наших
беспослићара шо сам у дипле свирају.

Ал ша ћу кад нисам у Канади.

Боље је и у Швајцарској нег у Босни, ал се ја, ето, нисам у
Швајцарској родијо.

Мустафат живи од тог шо понекад неко код њега органзује
каку фешту. Пас ту раја изнапија и остави финих пара.

А инаће, ако сврате двојце-тројца, ко кад си ти био – тот је
фешта!

Већином – пусто, да те туга уфати.

Пат Мустафа и ја сједимо за онијем шанком, ко несретни слу-
ћајеви.

Сједимо, пијемо пиву и гледамо у зид.

Шутимо, већ смо један другом исприћали све шо смо имали.

И сам понекад, ко оне деде у кахвећинци, неки од нас кае:

Јах.

А како код Мустафе, такот је овде свукуд.

Само шо на другим мјестма нејма ни Мустафе.

И код куће, најћешће, пусто да пушће бит не мере.

Миралем и Селма пуно раде, никад нису ту.

А кад су ту – спавају.

Она два угурсуза – не могу рећ – кад су ту, знамо се поштено
зајебават.

Ал су ријетко кад ту, нормално – иду својим послом.

Кенан дрка компјуторе, Денис ћера кера.

П т ја, кад сам кући, углавном, ко и сви овде, дркам компјутор.

Прво ме Кенан ућијо наким игрицама. Ал нисам ти ја за тог.

Нисам јетим па дас играм.

Онда ме наућијо да будем на фејсбуку.

И на скајпу.

Отворио ми адрес.

Пас дописујем и прићам с оним ког знам, а који, исто тако,
адрес има.

Ћујем абере из махале, па их ширим даље.

И гледам како се приће надодају и како, шос дуже препрића-
вају, све мање саме на себе лиће.

И онда контам – кад се вако дешава с аберма шос између нас неколко шире, ша је тек с оним свјетским аберма и како ли тек они они с истином имају везе.

Биће – никаке.

Е – о том би, писац, ваљало писат.

Има хин који су већ писали, каеш?

Јеби га, ко кад више ниша не ћитам.

Јебо ме компјутор, од њег ћу тотално поблесавит!

И да је само тај фејсбук!

Денис ми, да невди Кенан, показо како да отварам наке безобразне филмове.

Да видиш колко тога има.

И ша све ту не раде, нану ли им превезну пољубим!

Ћуда ћине!

Никад нисам глумио шо нисам, никад нисам од брезобразлука бјежо.

Није ми, прићо сам ти, било мрско ни с правом куравом лећ.

Ал не фолирам се кад ти каем: мени се, вако старом, који је видио све и свашта – од толког гадалука живот смући.

Дјевојћица – авијон – не знаш јел сисатија јал љепша – узме па с кером.

Ма ша с кером – с коњем, јаране мој!

Правим коњем – еј – није оно – ћоек који је хајван, па га коњем називљеш.

Коњ – с гривом, и с коптима, и седлом. Шо би треба галопират и јебават кобле!

Па не знаш јел ти жалије оне цурце јал њега.

Било је тога вазда, каеш?

Још у Старом Риму, јел де?

Јест, добро си, ћини ми се да сам о том некад нешо ћито.

Ал нисам баш сигуран дас у Старом Риму то сви преко компјутора могли гледат!

Ко шо нисам сигуран да је у Старом Риму могла цурца уградит ону ствар.

Не оно – женско је, а хоће бит мушко, па с оперише.

Ил обрнуто.

Нег гледаш – право женско, и то како – сисе ко бундеве, усне ко нормалне сисе.

Прилази јој фрајер, сав набилдан. Конташ: саће је зајмит.

Кад – мјесто оне женске ствари – њој ти мећ ногама виси оно шо и њем.

Па ти је онај набилдани идијот, мјесто за сисе, уфати за ону ствар.

И пошо јој се та ствар не мере дић – јер то, биће, још нису успјели сконтат – опаше ти она ону пластићну прангију, па зајми мајмуна.

А он све дахће и врешти. Ко бива – ужива.

Ша прећерујем?

Нису сви ти филмови таки!?

Добро си, нису.

Ја, већина није така, шо јест, јест.

Ал су у већини тих филмова онијем лијепим цурцама сисе направљене.

Само шо им их није направлио бабо, нег хећим. Ко шо им је и оне усне шо изгледају ко мање сисе – исто доктор скрпијо.

Кажу да их је све више којим хећим и гузцу прави.

Да узме па им мозак направи – то би, море бит, најбоље било.

Ал кад би се лагали.

Каки су то хећми – направли би им мозак да их и у мозак јебеш.

Ил би им од мозга направли пластићњак, да оне нагузе тебе.

У ствар – било би ти ту и једног и другог.

Јебеш таке докторе.

Како је кренло – више им те цурце неће ни требат. Правће само велке сисе и велке гузце.

А на гузце ће натаћ велке усне.

Да га гузца море попушит.

Него – знаш ша је у том најгоре!?

Најгоре ти је шо ја, вако стар, ком се то, шатро, гади – у ствар, не гади ми се шатро, нег факат – а ипак, поваздан, у те филмове бленем.

А кад ја бленем – ша мислиш ша раде млађи!?

Пошло је све у пићку матерну, ја да ти каем.

Вазда су стари тако прићали, каеш?

Ја, и то си у праву.

Ал слушај ша ти ја каем – можда су тако прићали зато шо је свјет вазда у пићку матерну и ишо.

А сад не иде, нег – трћи!

И све се, трћећ, ногама у оно вјештаћко пркно удара.

Шега ти, а?

А и ша би ћоек друго радијо нег се смијо, кад ниша промјенит не мереш.

Да престанем гледат таке филмове?

Мислиш да би то шо их један ћутурум више не гледа нешо помогло?

Велка помоћ.

Ја, ја, тако се ваде сви кварњаци, знам, не мораш ми објашњават.

То је та прића: сви кажу как се не мере ниша промјенит, па сви удри – шо горе то боље.

Ал ето ти тај интернет!

Ша ето ти?

Под један – каких све тамо бетерлука не мереш укаћит.

Све ми се ћини да је мало манијака који ти ту не дођу и не исприћају све шо им се врти по махнитој глави.

Ал, добро, шо каеш, и њих мореш заобић, па таман од тог шо ти њиове мајмунлуке не ћиташ и не било фајде.

Узмеш, па се дописујеш с јаранма, јел тако?

Ил узмеш оне слушалце и микрофон, па не мораш ни писат.

Прићаш преко скајпа, ко на телепон.

А мореш узет и камеру, па их гледат ко да заједно у соби сједите.

А они – прек океана.

Ал знаш ша ми прића Зајим.

Који Зајим?

Е – то је право питање!

Заим, који ти је у мојој прићи битан толко да ти га досад споменуо нисам. А с којим сад прићам више него с од рођене сестре малим.

Један из моје махале, шо никад није ни смрдијо ни мирисо.

Ал живи у Канади, код сина и снахе, па стално – јал на фејсбуку, јал на скајпу.

И кад оних с којим би рађе прићо ни на фејсбуку ни на скајпу нејма – са ким ћу нег са њим и још неколко слићних.

Ша ша ми прића?

А ја!

Кае ми Зајим, има наког јарана у Тузли, шо се са њим сваки дан ћује.

А ијако се нонстоп ћују, јопет га се пожелијо.

И кад је јесенас у Босну ишо – купијо му син карту дас мало забави, а море бит и да се од њег одмори – Зајим ти прав у Тузлу.

Код Смаје.

Тако му се тај јаран зове.

И кае – сједну ти он и Смајо, па поћну један другог пропитиват.

Знаш ово, јес ћуо за оно?

И ша год један пита – овај други кае:

Знам, ба, реко си ми већ.

Нормално да зна и нормално да му је реко кад су сваки дан на том скајпу.

Па тако, кае Заим, зашутали.

Не зна, кае, који су се и вићали.

Е – тот је под два.

А ша је, питаћеш ме, под три?

Јебаји га, сад сам заборавијо.

Ал да ти набрајам и под ћетир и под пет – све до сто – ниша ти добро неб мого рећ.

Све ти је то с тим компјутором срање од којег не мереш побјећ да се на главу насадиш.

А и нејмамо времена, пошто ти, каеш, сутра идеш кући.

И паметно ти је шо идеш.

Него – кад је тако – морам ти завршит своју прићу.

(одломак из рукописа романа *Осама*)